

Naplótöredék 2015.08.18.

Éjjel van, előttem üres írófelület. Gondolatban megint a Mac Donalds világosságában járok a Keleti pályaudvar közelében, és előttem van a muzulmán asszony, ahogy az asztalon keresztül a lánya kezét fogja. A lány úgy tizenhárom éves lehet, muzulmán kendő az ő fején is. Halkan beszélnek néha egymáshoz, de főleg csak a szemük beszél, ahogy szeretettel mosolyognak egymásra. A másik asztalnál egy férfi két kis fiúgyerekekkel eszik valamit. Néha hozzájuk megy az asszony, majd visszamegy a lányhoz. Csend veszi körül őket, míg hangos vendégek váltják egymást a többi asztalnál. Örökre belém ivódott ez a kép, az anya és lánya egymást bátorító mosolya, a két kisfiú fegyelmezettsége az apa fáradt, de mégis erőt sugárzó lénye mellett. Csendesek voltak. Vajon merre járnak most? Honnan jönnek, hogy ez az otthonalanság mégis biztonságot jelent nekik? Merre tartanak? Mi adja ezt a reményt és erőt nekik, hogy tovább menjenek, vagy maradjanak ebben az őket zavartan, megrendült biztonságukkal fogadó városban? Zavarja biztonságunkat, nyugalmunkat az üzenet: elveszíthetjük otthonunkat, mindent a puszta életünkön kívül, megtörténhet, mint velük is megtörtént. Hárítjuk még ezt az üzenetet, nem fogadjuk be, csak zavartan viszonyulunk ezekhez az idegen mezítelen életekhez. És félünk. Talán ellenség vegyül közéjük, talán már készül a merénylet a mi otthonunk ellen is. És az esti lefekvésnél az eddiginél szorosabban búcsúzunk el jó éjt kívánva szeretteinktől.